

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/112/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121454436
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6121454436.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Ivana Kubínyiho a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcu Ing. C. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., C. L. N. M. XXX/X, zastúpeného Mgr. Martinom Berecom, advokátom so sídlom Bratislava, Mostová 2, IČO: 42 142 440 proti žalovanému H. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom T., T. XXX/XX, o zaplatenie 5 677,71 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 13. júla 2022 č.k. 6C/25/2021-87, takto

rozhodol:

I. P r i p ú š ť a čiastočné späťvzatie žaloby v časti istiny vo výške 5 361,90 eur a v časti úroku z omeškania vo výške 8,02 eur, rozsudok Okresného súdu Partizánske zo dňa 13.07.2022 č.k. 6C/25/2021-87 vo výroku II. v tejto časti z r u š u j e a konanie v tejto časti z a s t a v u j e.

II. V zostávajúcej časti výroku II. a v závislom výroku III. rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e.

III. Žalobcovi p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 315,73 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 315,73 eur od 01.06.2020 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úroku z omeškania 5 % ročne zo sumy 5 361,98 eur od 01.06.2020 do 31.10.2020 zastavil. Výrokom II. žalovaného zaviazal povinnosťou zaplatiť žalobcovi sumu 5 361,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5 361,98 eur od 01.11.2020 až do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom III. žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 88,88 %, o výške ktorej rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, súdny úradník.

2. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému zaplatenia sumy vo výške 5 677,71 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 01.06.2020 až do zaplatenia. Žalobca žalobu odôvodnil tým, že je právnym nástupcom spoločnosti ZEIS SLOVAKIA s.r.o., ktorá mala ako predávajúci voči žalovanému ako kupujúcemu pohľadávku vo výške 5 677,71 eur, ktorá vznikla na základe predaja nehnuteľností v k.ú. T., zapísanej na LV č. XXXX. Išlo o pohľadávku za náklady za energie hradené právnym predchodcom žalobcu od dátumu odovzdania nehnuteľností do dátumu prevodu vlastníckeho práva na žalovaného v sume 1 538,41 eur, ktorej časť vo výške 315,73 eur nebola uhradená a za refakturáciu dane z nehnuteľností za r. 2020 vo výške 5 361,98 eur. Spoločnosť ZEIS SLOVAKIA s.r.o. pohľadávku postúpila spoločnosti MAXA REALITY PLUS s.r.o., ktorá ju postúpila na žalobcu. Žalovaný dlžnú sumu neuhradil. V priebehu konania žalobca zobral žalobu čiastočne späť, preto súd prvej inštancie výrokom I. konanie v časti o zaplatenie sumy 315,73 eur spolu s úrokom

z omeškania 5 % ročne zo sumy 315,73 eur od 01.06.2020 do zaplatenia a v časti o zaplatenie úroku z omeškania 5 % zo sumy 5 361,98 eur od 01.06.2020 do 31.10.2020 zastavil. Po vykonanom dokazovaní v zostávajúcej časti považoval nárok uplatnený žalobcom za dôvodný. Z kúpnej zmluvy mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu spoločnosť ZEIS SLOVAKIA s.r.o. ako predávajúci a žalovaný ako kupujúci uzavreli kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol predaj nehnuteľností v k.ú. T., zapísaných na LV č. XXXX, ktoré sú bližšie špecifikované v samotnej zmluve. V čl. VII. bod 4. písm. e) si zmluvné strany dohodli, že žalovaný (kupujúci) „preberá na seba všetky záväzky týkajúce sa úhrady dane za nehnuteľnosti za r. 2020 a zaväzuje sa ich uhradiť“. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky mal za preukázané, že spoločnosť ZEIS SLOVAKIA s.r.o. ako postupca postúpila spoločnosti MAXA REALITY PLUS s.r.o. ako postupníkovi pohľadávku proti žalovanému vo výške 5 677,71 eur z titulu faktúry č. FO20/003 z 12.05.2020 a č. FO20/0004 z 20.05.2020 a následne rovnaká pohľadávka bola postúpená zmluvou zo dňa 18.01.2021 na žalovaného. Dojednanie uvedené v čl. VII. bod 4. písm. e) kúpnej zmluvy súd prvej inštancie vyložil podľa jeho zmyslu a účelu tak, že úmyslom zmluvných strán bolo, aby žalovaný predchodcovi žalobcu zaplatil sumu zodpovedajúcu dani z nehnuteľností za r. 2020 vyrubenej správcom dane (Mestom T.) predchodcovi žalobcu (predávajúcemu). Takýto účel dojednania súd vyvodil z tej skutočnosti, že dojednanie bolo súčasťou kúpnej zmluvy, na základe ktorej sa žalovaný ujímal držby nehnuteľností predtým vo vlastníctve predávajúceho, ktorý ale naďalej mal vo vzťahu k dani z nehnuteľností daňovú povinnosť. Keďže predchodca žalobcu ako predávajúci stratil vlastnícke právo i držbu predmetných nehnuteľností, je logické, že sa v zmluve strany medzi sebou dohodli na prechode zodpovedajúcej daňovej povinnosti na žalovaného, ktorý sa stal užívateľom a neskôr aj vlastníkom predmetných nehnuteľností. Zo zhodných skutkových tvrdení strán, ktoré neboli ani v rozpore s vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že výška daňovej povinnosti dane z nehnuteľností za predmetné nehnuteľnosti v r. 2020 bola 5 361,98 eur. Splatnosť dane bola správcom stanovená na dve splátky, a to prvá splátka vo výške 2 680,99 eur do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia a druhá splátka v rovnakej výške bola splatná 31.10.2020. Zo skutkových tvrdení strán ani z vykonaného dokazovania nevyplýva, kedy nadobudla splatnosť prvá splátka dane, súd prvej inštancie však konštatoval, že to nemohlo byť neskôr ako nadobudla splatnosť druhá splátka dane, ktorá nadobudla splatnosť 31.10.2020. Žalobca si napokon uplatnil nároky súvisiace s nezaplacením tejto splátky až od 01.11.2020 (t.j. úrok z omeškania), kedy už bola splatná nepochybne celá daňová povinnosť dane z nehnuteľností. Na základe uvedeného súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 5 361,98 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5 361,98 eur od 01.11.2020 do zaplatenia.

3. K námietke žalovaného, ktorý namietal pasívnu vecnú legitímáciu žalobcu (postupné postúpenia pohľadávky podľa neho boli neplatné), súd uviedol, že postúpiť podľa § 524 Občianskeho zákonníka možno v zásade akúkoľvek pohľadávku, ibaže by išlo o niektorú z pohľadávok podľa § 525 O.z. V tomto prípade pohľadávka nezaniká smrťou veriteľa ani sa zmenou veriteľa jej obsah nemení, pohľadávka môže byť postihnutá výkonom rozhodnutia a postúpenie neodporuje žiadnemu právnomu predpisu ani dohode s dlžníkom. Predložená kúpna zmluva postúpenie pohľadávok v nej nezakazuje. Pokiaľ žalovaný poukazuje na ustanovenia upravujúce povinnosť mlčanlivosti zmluvných strán vo vzťahu k tretím stranám, táto povinnosť má dohodnuté výnimky, okrem iného aj pre prípad výkonu práv vyplývajúcich zo zmluvy. Preto povinnosť mlčanlivosti spoločnosťou ZEIS SLOVAKIA s.r.o. porušená nebola. Aj v prípade, ak by porušená bola, nemá to za následok neplatnosť postúpenia pohľadávky; taká dohoda sa v zmluve nenachádza. Následky porušenia povinnosti predávajúceho by mohli spočívať vo vzniku nároku na sankciu, prípadne vo vzniku nároku na náhradu škody alebo vo vzniku nároku na odstúpenie od zmluvy, následkom však nie je neplatnosť právneho úkonu, ktorým by malo dôjsť k porušeniu mlčanlivosti. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že právne podstatné pre platnosť postúpenia nie je ani, či pohľadávka v čase postúpenia bola alebo nebola splatná, podstatné je len, že musí ísť o pohľadávku existujúcu, ktorej postúpenie nie je zákonom alebo dohodou vylúčené. Ani skutočnosť, že predchodca žalobcu si u žalovaného uplatnil „preplatenie“ dane z nehnuteľností predčasne, ešte pred splatnosťou daňovej povinnosti, nespôsobuje zánik záväzku žalovaného sumu zodpovedajúcu výške daňovej povinnosti predchodcu žalobcu uhradiť. Táto skutočnosť má vplyv len na posúdenie omeškania žalovaného, na ktorú skutočnosť súd v rozsudku prihliadol, keď žalobcovi úrok z omeškania priznal až od 01.11.2020. Pokiaľ sa žalovaný mylne domnieva, že pohľadávka v čase postúpenia neexistovala, súd konštatoval, že pohľadávka existovala, vznikla na základe kúpnej zmluvy (nie rozhodnutím správcu dane) a len jej výška a splatnosť bola stanoviteľná na základe rozhodnutia správcu dane o výške a splatnosti daňovej povinnosti, čo nie je v rozpore so žiadnym právnym predpisom a nie je ani v rozpore so zmyslom a účelom Občianskeho zákonníka (§ 51 O.z.). Predávajúci teda postúpil existujúcu, v tom čase ešte nespliatnú

pohľadávku v súlade s § 524 ods. 1 O.z. na postupníka spoločnosť MAXA REALITY PLUS s.r.o., ktorá ju rovnako v súlade s § 524 ods. 1 O.z. následne postúpila na žalobcu. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 a § 256 ods. 1 CSP tak, že procesne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 88,88 %.

4. Proti rozsudku, jeho výroku II., podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odvolaní namietal, že súd sa v bodoch 37. - 41. rozsudku nezaoberal tvrdeniami žalovaného o postúpení k 25.05.2020 ešte neexistujúcej pohľadávky a nevykonal navrhované dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, jednostranným vyhodnotením dôkazov žalobcu tak došiel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ako už tvrdil v predchádzajúcom vyjadrení - proces, spôsob a samotná zmluva o postúpení pohľadávky medzi spoločnosťami ZEIS SLOVAKIA s.r.o. a MAXA REALITY PLUS s.r.o. nebola zo strany postupcu uzavretá oprávnené na základe pravdivých skutočností vecne, fakticky a právne v súlade s platnými predpismi regulujúcimi predmetné konanie, preto považuje uvedenú zmluvu a tým pádom aj následnú zmluvu o postúpení pohľadávky medzi spoločnosťou MAXA REALITY PLUS s.r.o. a žalobcom dňa 15.01.2021 za neplatnú. Predávajúci faktúrou č. FO20/0004 z 20.05.2020 žiadal kupujúceho o úhradu sumy 5 361,98 eur s informáciou, že sa jedná o prefaktúraciu dane z nehnuteľností za r. 2020 bez toho, aby doložil predmetný predpis na úhradu dane vydaný správcovi dane (Mesto T.). Po preverení na príslušnom odbore MÚ Partizánske zistil, že Mesto Partizánske vzhľadom na vzniknutú pandemickú situáciu ešte ku dňu 20.05.2020 nerozhodlo o sadzbe, výške a termínoch úhrad predmetnej dane za r. 2020, nevystavilo predpis na úhrady dane, z čoho vyplýva, že predávajúci, ktorý sa v zmluve o postúpení pohľadávky odvoláva na pohľadávku vzniknutú k 20.05.2020, poskytol kupujúcemu nepravdivé a falošné informácie dokazujúce neoprávnenosť konania predávajúceho a časovú disproporciu v uplatňovaní neexistujúcich nárokov, nakoľko k tomuto dátumu ešte neexistoval jeho záväzok voči Mestu Partizánske ako správcovi dane, ktorý by zakladal existenciu jeho pohľadávky ku kupujúcemu. Nehľadiac na fakt, že v súlade s citovanou kúpnu zmluvou sa kupujúci zaviazal „prevzatím na seba“ uhradiť predmetnú daň - vykonateľnú teda i priamou úhradou správcovi dane, čo ako kupujúci, vzhľadom na formuláciu ustanovenia čl. VII. bod. 4 písm. e) kúpnej zmluvy nevyklučujúcej takýto postup a na skúsenosti so spôsobom komunikácie a vymáhania neexistujúcich pohľadávok zo strany predávajúceho, plánoval realizovať. Uvedený článok totiž nerieši explicitne povinnosť kupujúceho poskytnúť plnenie priamo predávajúcemu.

5. Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Poprel vyjadrenia žalovaného, že sa súd nezaoberal tvrdeniami žalovaného týkajúcimi sa postúpenia pohľadávky a nevykonal dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, pričom jednostranným vyhodnotením dôkazov mal dospieť k nesprávnym skutkovým zisteniam. Zopakoval svoje tvrdenia uvádzané už pred súdom prvej inštancie, najmä, že celý proces postúpenia pohľadávok bol vykonaný v súlade s ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka. K námietke žalovaného o nepredložení predpisu dane z nehnuteľností vydanéj správcovi dane uviedol, že v ustanovení kúpnej zmluvy, na základe ktorej bola vystavená faktúra č. FO20/0004 absentuje navrhovaná povinnosť spoločnosti ZEIS SLOVAKIA, s.r.o. predložiť k faktúre predpis dane z nehnuteľností. Uvedená refakturovaná daň z nehnuteľností za r. 2020 bola vystavená na základe ustanovení kúpnej zmluvy. K námietke žalovaného o neexistencii pohľadávky a preverovania si skutočností o výške dane z nehnuteľností u príslušného správcu uviedol, že tá je stanovená všeobecne záväzným nariadením Mesta T. č. 3/2018 o miestnych daniach a aktualizácia pri dani z nehnuteľností nadobudla účinnosť dňa 01.01.2020. Na základe uvedeného považuje vyjadrenie žalovaného vo vzťahu k výške dane z nehnuteľností a neexistencii pohľadávky za nepravdivé, keďže zo všeobecne záväzného nariadenia č. 3/2018 vyplýva výška dane z nehnuteľností za obdobie r. 2020. Ďalej, pokiaľ žalovaný vo svojom odvolaní uvádza, že v súlade s kúpnu zmluvou sa zaviazal prevzatím na seba uhradiť predmetnú daň - vykonateľnú priamo u správcu dane, čo však k dnešnému dňu nevykonal, pričom túto úhradu plánoval realizovať, uviedol, že z uvedeného vyjadrenia žalovaného vyplýva, že žalovaný si je vedomý existencie uvedenej pohľadávky, ktorú plánoval uhradiť, avšak tak k dnešnému dňu nevykonal z neznámych dôvodov. Žalobca vyjadrenie žalovaného v odvolaní považuje za uznanie povinnosti úhrady dane z nehnuteľností, ktorá vznikla na základe postúpenej pohľadávky.

6. Skôr ako odvolací súd o odvolaní žalovaného rozhodol, žalobca predložil súdu prvej inštancie oznámenie zo dňa 30.11.2022, v ktorom súdu oznámil, že žalovaný dňa 30.11.2022 čiastočne uhradil žalovanú sumu, a to celú istinu 5 361,98 eur a úrok z omeškania v sume 8,02 eur, teda žalovaný uhradil

istinu v celom rozsahu a čiastočne úrok z omeškania. Následne súdu prvej inštancie dňa 05.12.2022 žalobca zaslal podanie, ktorým zobral žalobu v časti späť z dôvodu úhrady dňa 30.11.2020, a to v rozsahu celej istiny 5 361,98 eur a úroku z omeškania v sume 8,02 eur.

7. Podľa § 370 ods. 1, 2 CSP ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

8. Podľa § 370 ods. 3 CSP ak je žaloba vzatá späť sčasti, použijú sa ustanovenia predchádzajúcich odsekov primerane.

9. Nakoľko žalobca po vydaní rozsudku vo veci samej, predtým, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, zobral žalobu v časti o zaplatenie celej istiny vo výške 5 361,98 eur a úroku z omeškania vo výške 8,02 eur späť a žalovaný proti späťvzatiu žaloby nevzniesol žiadne námietky, odvolací súd postupom podľa § 370 ods. 1, 2, 3 CSP rozhodol o čiastočnom pripustení späťvzatí žaloby v časti istiny vo výške 5 361,98 eur a v časti úroku z omeškania vo výške 8,02 eur, rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti výroku II. zrušil a konanie v tejto časti zastavil.

10. Predmetom odvolacieho konania tak zostal nárok žalobcu na zaplatenie zostávajúcej časti úrokov z omeškania zo sumy 5 361,98 eur od 01.11.2020 do zaplatenia.

11. Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z.z. (Civilný sporový poriadok, ďalej len CSP), bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v zostávajúcej napadnutej časti výroku II. a v závislom výroku III. o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

12. Tak ako odvolací súd uviedol už vyššie, žalobca zobral žalobu v časti o zaplatenie celej istiny vo výške 5 361,98 eur a v časti úroku z omeškania vo výške 8,02 eur späť a v tejto časti bolo odvolacím súdom konanie zastavené z dôvodu, že žalovaný po doručení rozsudku súdu prvej inštancie dňa 30.11.2022 na bankový účet žalobcu zaplatil sumu 5 370,- eur, ktoré žalobca započítal na istinu a čiastočne na úrok z omeškania, v sume 8,02 eur.

13. Zaplatením celej istiny žalovaný v podstate uznal nárok žalobcu za opodstatnený. Keďže z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca povinnosť zaplatiť sumu 5 361,98 eur musel splniť najneskôr do splatnosti druhej splátky dane z nehnuteľností za sporné nehnuteľnosti za r. 2020, ktorej splatnosť bola dňa 31.10.2020, žalovaný sa dostal do omeškania so splatením celej sumy daňovej povinnosti najneskôr ku dňu 01.11.2020, od ktorého dňa si žalobca aj úrok z omeškania z dlžnej sumy voči žalovanému uplatnil.

14. Podľa § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Ak ho nesplní ani v dodatočne primeranej lehote poskytnutej mu veriteľom, má veriteľ právo od zmluvy odstúpiť; ak ide o deliteľné plnenie, môže sa odstúpenie veriteľa za týchto podmienok týkať len jednotlivých plnení. Ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

15. Podľa § 3 nar.vl. č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

16. V preskúmvanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaný bol povinný žalobcovi zaplatiť žalovanú istinu vo výške 5 361,98 eur najneskôr do 31.10.2020, pričom túto nezaplatil, je preto od 01.11.2020 v omeškani a podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania z nezaplatennej istiny, ktorého výška je podľa § 3 nar.vl. č. 87/1995 Z.z. 5 % ročne a žalobcovi patrí od prvého dňa omeškania do zaplatenia dlžnej istiny.

17. Súd prvej inštancie tak o uplatnených úrokoch z omeškania rozhodol správne. Preto odvolací súd v zostávajúcej časti napadnutého výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj výrok o trovách prvoinštančného konania, keď súd prvej inštancie správne rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania, vychádzajúc z čistého procesného úspechu žalobcu v konaní.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP. Pri rozhodovaní o trovách konania odvolací súd vychádzal z toho, že žalovaný v časti o zapltenie istiny vo výške 5 361,98 eur a úroku z omeškania v sume 8,02 eur procesne zavinil vznik trov konania, pretože uvedené sumy žalobcovi po rozhodnutí súdu prvej inštancie dňa 30.11.2022 zaplatil, preto túto časť predmetu konania je potrebné pripočítať k jeho procesnému neúspechu. Keďže rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd v zostávajúcej časti potvrdil, žalovaný bol v tejto časti v odvolacom konaní neúspešný. Preto odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške trov odvolacieho konania v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia súdny úradník.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).